

παῖς τρισκαιδεκαετής, θνόματι Giuseppe Ciaborri, δοστις κατὰ τὸν ἐν ἑτεὶ 1688 ἐν τῇ πότριδι αὐτοῦ Cerreto παράτῳ Οὐεζουβίῳ συμβάντα σεισμὸν ἀποκλεισθεὶς ὑπὸ οἰκοδομικῶν συντριμμάτων περιέπεσεν εἰς ληθαργικὸν ὑπνον διαρκέσαντα ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας. Τὸ διξιοπεριεργότατον ὅμως εἶνε διὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ὁ ἐν Παρισίοις Ιατρὸς Charcot κατώρθωσε νὰ παράγῃ εἰς τινας ἀσθενεῖς ὄμοιας καταστάσεις διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Τὰ δὲ φαινόμενα, ἀτινα παρουσιάζουσιν οἱ δι' ὑπνωτιστικῶν πειραμάτων ἐμπιπτόντες εἰς τὴν ληθαργικὴν ταῦτην κατάστασιν, ἔχουσι τοσαύτην ὄμοιότητα πρὸς τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν Ἰόγγων ἐκτεθέντα, ὥστε φαίνεται πιθανότατον ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὐτοὶ ἀσκηταὶ κέκτηνται τὴν ἱκανότητα νὰ ὑπνωτίζωσιν αὐτοὺς ἐαυτοὺς καθ' ὅν τρόπον ὁ ἐν Παρισίοις Ιατρὸς ὑπνωτίζει τοὺς ἀσθενεῖς ἔκεινους. (Οὐτοὶ πολλοὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ θεραπευομένων ἀποκτῶσι διὰ τῆς ὄδηγίας τοῦ Ιατροῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὑπνωτίζωσιν ἐαυτούς, εἶνε γνωστόν.) Ἡ παραδοχὴ ἀυτὴ καθίσταται ἔτι πιθανωτέρα ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις ὁ ὑπνωτισμὸς εἶνε γνωστὸς ἀπὸ χιλιετρίδων ἥδη, εἰ καὶ ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ ἀναγνώρισις ἐν Εὐρώπῃ ἐγένετο μόλις κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ, ὡς εἴπομεν, πρὸ χιλιετρίδων ἥδη κατήντησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταῦτην, οὐχὶ δι' ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν οὐδὲ χάριν κατανοήσεως τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως, ἀλλὰ διὰ θρησκευτικῶν ἀσκήσεων χάριν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας. Μία ἐκ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀσκήσεων εἶνε λ. χ. καὶ ἡ ἐπὶ μακρότατον χρόνον δι-

αρκτῆς προσήλωσις τῶν ὄφθαλμῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρινός των ἢ εἰς τὰς ὄφρυς των, καὶ ἡ σύγχρονος σύγκεντρωσις ὅλης αὐτῶν τῆς προσοχῆς καὶ διανοητικῆς ἐνεργείας εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, ἢ εἰς μίαν ὀρισμένην λέξιν ἢ εἰς ἐν ὄρατὸν ἀντικείμενον. Ἀλλ' ὡς γνωστόν, ἡ διαρκῆς αὐτῆς προσήλωσις τοῦ βλέμματος εἰς ἐν ἀντικείμενον καὶ ἡ συγκέντρωσις τῆς διανοίας εἰς μίαν σκέψιν, εἶναι μία ἐκ τῶν μεθόδων τοῦ σημερινοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα θαυμάσια πειράματα τῶν Ἰνδῶν ἀσκητῶν, μέχρις ἐσχάτων ἀπιστούμενα καὶ ὡς μυθοὶ θεωρούμενα ὑπὸ τῶν μὴ δυναμένων νὰ βεβαιωθῶσιν ἐξ ἴδιας ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν, ἥρχισαν ἥδη νὰ γίνωνται πιστευτὰ καὶ νὰ θεωρῶνται ως δυνατά, διὰ τῶν τελευταίων ἐπὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἀνακαλύψεων. Ἀλλως τε, καὶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα ἀνθρώπων καταληφθέντων αἰφνηδίως ὑπὸ φαινομένου θανάτου (ἀσφυξίας) καὶ θεωρηθέντων ως νεκρῶν, εἴτα δὲ ἀπροσδοκήτως ἀναβιωσάντων. Τὴν ἀσφυκτικὴν ταῦτην κατάστασιν οἱ Ἰνδοὶ ἀσκηταὶ κατορθοῦσι νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς ἐαυτούς, διὰ τεχνητῶν μέσων, πρὸ πάντων διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ἄν δὲ τοιαῦτα παραδείγματα, οἷα τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, εἶναι ὀλίγον γνωστά, καθὸ σπανιώτατα, πρέπει νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ ἱκανότης αὐτῆς ἡ ἀπόλυτος αὐτὴ κυριαρχία τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀποκτᾶται ὑπὸ δλιγίστων ἀσκητῶν δὲ ἀκαταπαύστων, πολυετῶν ἀσκήσεων, ἀπαιτεῖ δὲ προσέτι καὶ φυσικήν τινα τοῦ ὄργανισμοῦ κλίσιν καὶ ἐπιδεκτικότητα. Θ. Σ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ.

• Υπὸ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΛΟΤΔΟΒΙΚΟΤ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ἡ θύρα ἡνεώχθη ὑπὸ τίνος γραίας, ἵτις εἶχε μοχθηρόν, ἀπεχθὲς πρόσωπον, μὲ δέρμα ὑποκίτρινον ως περγαμηνίν: οἱ μικροὶ καὶ μέλανες ὄφθαλμοι τῆς ἐξέφραζον ὑποκρισίαν, μοχθηρίαν καὶ διαστροφὴν τῆς ψυχῆς. Εἶπεν ὅτι ὁ κύριος Ἀϊδ δὲν εἶνε 'ξὸ σπίτι· ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα εἶχεν ἔλθη πολὺ ἀργά καὶ ὅτι μετὰ μίαν ὥραν πάλιν ἐξῆλθε. Ἀλλως τε, προσέδηκεν ἡ γραία, αὐτὸ δὲν ἦτο καθόλου παραδόξον, διότι ὁ κύριος Ἀϊδ διάγει πάντοτε βίον ἀτακτον καὶ ἀπουσιάζει πολλάκις ἐπὶ μακρὸν χρόνον· μᾶλιστα δὲ χθὲς μόλις κατὰ πρώτην φοράν ἐπειτ' ἀπὸ δύο μῆνες ἔτυχε νὰ τὸν ἐπανίδη.

«Ἐπιδυρμοῦμεν πολὺ νὰ ἴδωρεν τὴν κατοικίαν του,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, ὅτε δὲ ἡ γραία ἥρχισε ν' ἀποποιῆται λέγοντα ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς οὐδένα τὴν εἰσόδον, «Μάθετε» εἶπε «κυρία, ὅτι ὁ κύριος οὗτος εἶνε ὁ ἐπιδεωρητής Newcomen ἐκ τοῦ κεντρικοῦ γραφείου τῆς ἀστυνομίας.»

Μοχθηράν ἐκφρασίν ἐπιχαιρεκακίας προσέλαβεν ἡ ὄψις τῆς γραίας. «Ἄ! τὸν κυνηγάει ἡ ἀστυνομία; τί ἔκαιμε;» ἥρωτήσεν είτα.

«Ο Οὔττερσον καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προσέβλεψαν ἀλλήλους. «Φαίνεται νὰ μὴ εἶνε πολὺ ἀγαπητὸς ἐδῶ» εἶπεν ὁ τελευταῖος. «Καὶ τώρα λοιπόν,

καλή μου γραία» εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν «οδηγήσατε μας εἰς τὰ δώματα τοῦ κυρίου Ἀϊδ.»

Ἐξαιρέσει τῶν δωματίων, ἀτινα πατωκοῦντο ὑπὸ τῆς γραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀϊδ, ἡ ὑπόλοιπος οἰκία ἦτο κενή. Ο Ἀϊδ εἶχε δύο μεγάλα δωμάτια, ηύτρεπισμένα μετὰ καλαισθησίας, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ πολυτελείας. Εἶχεν ἀποταμεύση μεγάλην ποσότητα ἐκλεκτῶν οἰνων καὶ ἐξαιρέτων οινοπνευματωδῶν ποτῶν, τὰ σκεύη τῆς τραπέζης του ἦσαν ἐκ καδαροῦ ἀργύρου, τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ αἱ λοιπαὶ δύναται ἐξ ἀρίστου λινοῦ ὑφάσματος. Τὸ πάτωμα ἦτο ἐστρωμένον διὰ χονδροῦ, πολυτελοῦς τάπητος, εἰς δὲ τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο πολύτιμοι ἐλαιογραφίαι — «ἰσως δῶρα τοῦ Τζέκυλ» ἐσκέφθη ὁ Οὔττερσον. — Τὸ δωμάτιον εὑρίσκετο τὴν πρώτην ταῦτην ἐν μεγάλῃ ἀταξίᾳ. Εφαίνετο ως ἀνακατωθῆ ὑπὸ τίνος εἰς δλα του τὰ μέρη. Ενδύματα μὲ ἀνεστραφμένα καὶ πρὸς τὰ ἔξω κρεμάμενα θυλάκια ἔκειντο ἀτάκτως ἐπὶ τὸν πατώματός ταῦ πυρτάρια τῶν κομμῶν καὶ τῶν ἐρμαρίων ἦσαν ἡνεωγμένα. Εν τῇ θερμαστρᾷ ὑπῆρχε σωρὸς στάκτης καέντος χάρτου. Εκ τοῦ σωροῦ τούτου ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξήγαγεν ἐν τεράχιον βιβλίον, περιέχοντος τραπεζικάς ἐπιταγάς, μὴ καταναλωθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Εὗρε δὲ καὶ τὸ ἔτερον ἥμισυ τῆς

καλής προσήλωσις τῶν ὄφθαλμῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρινός των ἢ εἰς τὰς ὄφρυς των, καὶ ἡ σύγχρονος σύγκεντρωσις ὅλης αὐτῶν τῆς προσοχῆς καὶ διανοητικῆς ἐνεργείας εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, ἢ εἰς μίαν ὀρισμένην λέξιν ἢ εἰς ἐν ὄρατὸν ἀντικείμενον. Ἀλλ' ὡς γνωστόν, ἡ διαρκῆς αὐτῆς προσήλωσις τοῦ βλέμματος εἰς ἐν ἀντικείμενον καὶ ἡ συγκέντρωσις τῆς διανοίας εἰς μίαν σκέψιν, εἶναι μία ἐκ τῶν μεθόδων τοῦ σημερινοῦ ὑπνωτισμοῦ.

ράβδου, δι' ής είχε διαπραχθή ό φόνος. Δι' έρευνῶν ἐν τῇ Τραπέζῃ ἀγεκαλύφθη ὅτι ὁ Ἀüb είχεν ἑκεῖ ἀποκειμένας πολλὰς χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν. Ο ἀστυνόρος ἡτο ἔκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ταύτη τῶν ἔρευνῶν του.

«Τὸν ἔχω 'ςτὰ χέρια μου, κύριε Οὔττερσον» ἔλεγε σκιρτῶν ὑπὸ χαρᾶς «τὸν κρατῶ 'ςτὰ χέρια μου. Πρέπει νὰ ἔχασεν ὄλως διόλου τὸν νοῦν του, ἀλλως δὲν θὰ ἀφινε τὸ ἱμισυ τοῦ ῥαβδίου εἰς τὸ δωμάτιόν του, οὔτε θὰ ἔκαιε τὸ βιβλίον τῶν τραπέζικῶν ἐπιταγῶν, ὅπερ εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Διότι τὰ χρήματα εἶνε δι' αὐτὸν τὸ πᾶν — εἶνε ή ἐλευθερία, ή ζωή. Τώρα δὲν χρειάζεται ἄλλο παρὰ νὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὴν Τραπέζαν καὶ νὰ τὸν περιμένω ἑκεῖ. Δὲν θὰ βραδύνη πολὺ νὰ ἐμφανισθῇ.»

Ἐν τούτοις δημοσίης ἡτο δυσκολώτατος ὁ πορισμὸς διωνδήποτε πληρόφοριῶν περὶ τοῦ κακούργου. Ο κύριος τῆς ύπηρετρίας, ἡτις είχε παραστῆ μάρτυρας τῆς φοβερᾶς ἑκείνης σκηνῆς, είχεν ἴδη τὸν Ἀüb μόνον δύο φοράς ἐν συνόλῳ. Συγγενεῖς ή φίλοι τοῦ Ἀüb δὲν ύπηρξε δυνατὸν ν' ἀνακαλυφθῶσι. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔτυχε νὰ τὸν ἴδωσι ποτε, περιέγραφον αὐτὸν διαφοροτρόπως, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Μόνον περὶ ἐνὸς πράγματος συνεφώνουν ἀπαντες πληρέστατα, τοῦτο δὲ ἡτο ή παράδοξος ἐντύπωσις ἢν ἐνεποίει ή διαστροφὴ καὶ παραμόρφωσις τοῦ σώματός του, καὶ περὶ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ποῦ ἀκριβῶς ύφιστατο καὶ εἰς τί συνέκειτο.

V.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ κύριος Οὔττερσον μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δρ. Τζέκυλ. Ο Παύλος, ὁ ύπηρέτης, εἰσήγαγεν αὐτὸν διὰ τοῦ δωματίου καὶ διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ ὄπισθεν οἰκοδόμημα, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς τὸν ιατρὸν ὡς ἐργαστήριον.

Ο Τζέκυλ είχεν ἀγοράση τὴν οἰκίαν ταύτην παρά τινος διασήμου χειρούργου, δστις μετεχειρίζετο ὄλον τὸν εὑρὺν ισόγαιον χῶρον ὡς ἀνατομεῖον καὶ ὡς αἰθούσαν τῶν παραδόσεών του. Ἀφ' ὅτου ὁ Τζέκυλ κατώκει τὴν οἰκίαν, αὐτὴ ἡτο ή πρώτη φορὰ καθ' ἥν ὁ Οὔττερσον εἰσῆχθη εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο. Ἀπαίσιόν τι στενοχωρίας σιναίσθημα κατέλαβε τὸν δικηγόρον, διαπορευόμενον τὴν εὑρύχωρον στοάν. Τὰ θρανία, ἀτινα εἰς προτέρους χρόνους κατείχοντο πυκνά ὑπὸ φιλομαδῶν φοιτηῶν, ἵσταντο ἥδη κενά. Αἱ βαρεῖαι τράπεζαι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἔξηπλουντο νεκρά σώματα χάριν ἀνατομικῶν μελετῶν καὶ ἀσκήσεων, ἐφανινούντο ἥδη ὡς κενὰ φέρετρα, ἐκ τῶν ὁποίων είχον κλαπῆ οἱ νεκροί. Τὸ πάτωμα ἡτο κεκολυμένον μὲ τεθραυσμένα κιβώτια καὶ μὲ ἀχυρά, ἀτινα εἰχον χρησιμένη πρὸς περιτύλιξιν χημικῶν συσκευῶν. — Στενή τις κλιμάξ, εἰς τὸ ἀκρον τῆς αἰθούσης εὑρίσκομένη καὶ ὑπὸ ἐρυθροῦ παραπετάσματος περικαλυπτομένη, ἥγεν εἰς τὸ ἄνω ἐργαστήριον τοῦ Δόκτορος Τζέκυλ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἡτο εὑρύχωρος ἄλλα ταπεινὴ αἰθούσα, κύκλω περὶ τοὺς τοίχους κατειλημμένη ὑπὸ ὑαλίνων ἔρμαριῶν, ἀτινα ἡσαν πεπληρωμένα χημικῶν ὑλῶν καὶ συσκευῶν. — Μέγα τί γραφεῖον, κεκαλυμμένον ὑπὸ βιβλίων καὶ χειρογράφων, ἡτο ἐστημένον ἐν τῷ μέσῳ

τῆς αἰθούσης. Ἐν τῇ θερμάστρᾳ ἐφλέγετο ζωηρὸν πῦρ ἀνθράκων, πλησίον δὲ τῆς θερμάστρας ἵστατο μέγα, ωραῖον περιστροφικόν κάτοπτρον. Τρία παράθυρα μὲ χονδράς σιδηρᾶς κυγκλίδας — ἀκριβῶς τὰ παράθυρα ἑκεῖνα, περὶ τῶν ὧποιων είχεν ὄμιλήση ὁ "Ενφειλδ" — ἡσαν τετραμμένα πρὸς τὴν αὐλήν.

Ἐμπροσθεν τῆς θερμάστρας, ἀσθενῆς καὶ ωχρὸς ὡς ὁ θάνατος, ἐκάθητο ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ. Καὶ δὲν ἡγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς του ὥπως ὑποδεχθῆ τὸν εἰσελθόντα φίλον του, ἀλλὰ μόνον ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ψυχρὰν καὶ κάθηγρον χειρά του καὶ ἐχαρέτισεν αὐτὸν μὲ ἀσθενῆ καὶ μόλις ἀκουστὴν φωνήν. —

Ἐνθῦς ὡς ἔγκλιψεν ὁ ύπηρέτης Παύλος ἐκ τοῦ δωματίου, ἥρωτησεν δὲ οὔττερσον: «Τὰ ἥκουσες;»

Ο Δόκτωρ Τζέκυλ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτη ἥρχισε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα του τὰ μέλη. «Ναι» ἀπήντησεν, «ἥκουσα τὰς φωνὰς τῶν παιδίων, τὰ ὧποια ἐπώλουν εἰς τὰς ὄδοις ἔκτακτα παραρτήματα ἐφημερίδων.»

«Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐπεδύμουν νὰ μάθω» εἶπεν ὁ δικηγόρος. «Ο Κάρου ἡτο πελάτης καὶ φίλος μου, ἀπαράλλακτα ὥπως είσαι καὶ σύ. Τί νὰ κάμω τώρα; Δὲν πιστεύω δὰ νὰ είσαι τόσον τρελλός ώστε νὰ θέλης νὰ κρύψῃς τὸν φονέα!;»

«Οὔττερσόν!» ἐφώναξεν ὁ Τζέκυλ «όρκιζόμαι εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅτι δὲν θέλω πλέον νὰ τὸν ιδῶ 'ς τὰ μάτιά μου, εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν. Σοῦ διδώ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τίποτε κοινὸν μετ' αὐτοῦ — τώρα ἐτελείωσε πᾶσα σχέσις, ἐτελείωσαν τὰ πάντα μεταξύ μας. Εκτὸς τούτου, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τῆς υποστηρίζεως μου· εύρισκεται ἐκτὸς κινδύνου, ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Πίστευσε μου, Οὔττερσον· δὲν θὰ τὸν συλλάψουν· δὲν θ' ἀκούσῃ κανεὶς πλέον τίποτε περὶ αὐτοῦ.»

Ο δικηγόρος ἡκροῦτο ὄλονέν κατηφέστερος καὶ σκυδρωπότερος. Ο φόβος, ή νευρική ταραχή, ή πυρετώδης κατάστασις τοῦ Τζέκυλ, ὅλη του ή συμπεριφορὰ δὲν, τῷ ἡρεσκον καθόλου: «Ἐλπίζω ὅτι είσαι ἀσφαλῆς ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτη» εἶπε μετά τινας στιγμάς, «Ἐλπίζω, διὰ τὸ καλόν σου, ὅτι δὲν ἀπατᾶσαι. Αν αὐτὴ ή ύποθέσεις ἔλθη εἰς τὸ δικαστήριον, θ' ἀναγκασθῆς ἐξ απαντος νὰ παρουσιασθῆς ὡς μάρτυς.»

«Εἶπαι βεβαίοτατος περὶ τῆς ἀσφαλείας μόνον,» εἶπεν ὁ Τζέκυλ. «Ἐχω λόγους, τοὺς ὥποιους δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὶ ἀνακοινώσω, οὔτε εἰς ἐσε οὔτε εἰς ἄλλον, κανένα. Ἄλλα περὶ ἐνὸς πράγματος ἥθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ εἰπῆς τὴν γνώμην σου. "Ελαβα μίαν — μίαν ἐπιστολὴν σήμερον τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸν Ἀüb, καὶ εύρισκομαι εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακτέου. Δὲν εἰζεύρω ἀν πρέπει νὰ παραδώσω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐπεδύμουν μᾶλλον νὰ τὴν ἀφήσω εἰς χειράς σου, Οὔττερσον. Εἶμαι βέβαιος ἡτο ή γνώμη σου· θὰ είνει ή φρονιμωτέρα. Ἐχω τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, Οὔττερσον!»

«Φοβεῖσαι ἵσως, μάρτως αὐτὴ ή ἐπιστολὴ ὀδηγήσῃ τὴν ἀστυνομίαν εἰς σύλληψην τοῦ Ἀüb;» ἥρωτησεν δὲ δικηγόρος.

«Ω δχ!» ἀπεκρίθη ὁ Τζέκυλ, «Σὲ βεβαῖω ὅτι δὲν φροντίζω καθόλου περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἀüb. Τώρα ἐτελείωσαν τὰ πάντα μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἑκείνου. Εσυλλογίσθη μόνον τὸν ἀστυνομίαν μοι. Θὰ μοι ἡτο πολὺ δυ-

άρεστον ἀν τὸ ὄνομά μου ἐνεπλέκετο καὶ ἔξετίθετο καὶ οἶον δήποτε τρόπον μὲ αὐτὸν τὸ κακούργημα.»

Οἱ ἑγωῆσις οὗτος τοῦ Τζέκυλ καίτοι ἔχεπληξε τὸν Οὐττερσον, παρέσχεν δημαρχῷ μεγάλην ἀνακούφισιν. «Λοιπὸν» εἶπεν ὁ δικηγόρος ἐπὶ τέλους, «δός μου τὴν ἐπιστολὴν νὰ τὴν ιδῶ.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη μὲ ἀσυνήθη, ἀδεξίαν, πρὸς τὰ ἄνω τείνουσαν γραφήν, ἔφερε τὴν ύπογραφὴν

«Ἐδουάρδος Ἀὔδ», καὶ ἐλεγεν ἐν συντομίᾳ δη ὁ εὐγενῆς φίλος καὶ εὐεργέτης τοῦ γράφοντος, ὁ Δρ. Τζέκυλ, τοῦ ὅποιου τὴν μακροδυμίαν, τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν γενναιοφροσύνην αὐτὸς (ὁ Ἀὔδ) τοσοῦτον ἐπονειδίστως κατεχράσθη, δὲν πρέπει καθόλου νὰ φοβήται καὶ ν' ἀνησυχῇ, διότι αὐτὸς (ὁ Ἀὔδ) εἶνε ἀσφαλέστατος ἀπὸ πάσης διώξεως καὶ δὲν θ' ἀκουσθῇ πλέον οὔτε θὰ δοφθῇ ποτέ, ὑπὸ οὐδενός. — (Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ερμάρρον Χάϊβερ.

(Συνέχεια.)

Ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς Μερτσέδες ἀνέβλωσαν δάκρυα. Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἔρεινε σιωπήλη, μὴ δυναμένη νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν τεθλιμμένην καρδίαν της.

«Εἰς ὅλα αὐτά, μᾶς κάνει καὶ τὴν πεισμωρένη!» ἐφώναξεν ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία μὲ δριμεῖαν ἔκφρασιν.

Α., αὐτὸς δὲ εἶναι πάρα πολὺ, μητέρα! Πάρα πολὺ! Ἐίναι ἀνυπόφορο πλέον!» ἀνεφάνησε τὸ δυστυχές κοράσιον καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου στόματός της ἔσφραμα ταχεία ἡ ἀναπνοή. «Ἡ σιωπή μου εἶναι πείσμα! ἡ δυμαλία μου εἶναι ἀνόητος φλυαρία. Ἡ χαρά μου εἶναι προπέτεια. Τι νὰ κάμω; πῶς νὰ φερθῶ; Καὶ σίμερον ποιάς ἡτο ἡ ἀφορμή; Ομίλησα περὶ τοῦ κόμητος Καΐου καὶ ἥρχισα νὰ τὸν ἐπανιῶ· ἥρθησα τὴν Ιουλίαν ἀν τὸν γνωρίζει καὶ μου εἴπε τοι. Καὶ ἐπειδὴ ἐφανίνετο τόσον ἀφορμένη, μου ἐφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα ἓνα ὀ! Ἡτο κακούργημα αὐτό;»

«Οχι!» ἐφώναξεν ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία μετὰ σφροδροτέρους ἔπι οργῆς, προλαμβάνουσα τὴν μητέρα τῆς ἡτοιμάζετο νὰ καθησχάσῃ τὴν ἔριδα «αὐτὸς δὲν ἡτο κακούργημα, ἀλλὰ ἡ συμπεριφορά σου αὐτὴ προδίδει ἡ ἀκατανόητον διὰ τὴν ἥλικιαν σου ἐλαφρόνοιαν, ἡ μεγάλην ἔλλειψιν πλεπτότητος καὶ εὐδαιμονίας, ἀφοῦ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰς τὰς ὄποιας τώρα εὐδαιμόνεδα, δὲν είμπορεις νὰ κρατήσεις τὰς πειρακτικὰς ἀστειότητάς σου. «Οσα ἔπαδον αὐτάς τὰς ἡμέρας εἶναι πολὺ σοβαρά καὶ νομίζω διὰ δικαιούμενα ν' ἀπαιτοῦνται εὐδαιμονίαν μεταχειρίσιον ἐκ μέρους σου. Δὲν είμαι κακή, δὲν είμαι κακή, δὲν είμαι ἄκαρδος, διὰ πέντε μὲ δύνομάζεις. «Οτι καλὸν ἔχεις, τὸ ἔκτιρω. Διαρράνω ωπὸ δύνην διὰ εἰσαὶ νέα καὶ δικαιούσαι ν' ἀπαιτήσεις ἐπεικειαν. Ἄλλα κάνει πράγμα ἔχει τὸν τόπον του καὶ τὸν καιρὸν του. Αὐτάς τις παρατηρήσεις μου ἐπρεπε νὰ δέχεσαι καὶ νὰ τὰς ἀκολουθήσῃς ἀντὶ νὰ πεισμώνης. Δὲν ἔχω δίκη, μητέρα;»

Πάλιν ἡτοιμάζετο ἡ κόμησσα ν' ἀπαντήσῃ, καὶ πάλιν προέλαβε τὸν λόγον ἡ Μερτσέδες. «Οσα εἴπεν ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία οὐ μόνον δὲν καθησχάσουν, ἀλλὰ τούναντίον ἐξηρδίσουν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπατὸν βαθύρων. Ἡ κόρη ἥσυντον διὰ δύοις οἱ λόγοι τῆς ἀδελφῆς της ἥσυν μόνον πειστικῶς, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἥσαν εἰμὴ λόγια. Κάτι τι ὑποκριτικόν, ψευδές καὶ πλαστὸν εἴρισκεν εἰς τὸν λόγιον αὐτῆς, καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει τῆς ἐπρόφερε λέξεις τινάς, αἵτινες ἔκφραμαν τὴν Κλεμεντίναν Ιουλίαν κάτωχρον.

«Μὲ ἀλλούς λόγους: ἀγαπᾶς τὸν κόμητα Καΐου καὶ διὰ τοῦτο δὲν σου ἔρεσε διὰ ἐμάντευσα τὸ μυστικό σου.»

«Ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία ἐσηκώθη μὲ δρῆμην, ως ἀγριον ὑπρίον. Ορμήσεις κατὰ τῆς ἀδελφῆς της, καὶ τὸ χωλαίνον βάδισμα τῆς ἐπηργάζαντος τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγανακτήσεως της.

«Μερτσέδες!» ἐφώναξε καὶ συνεσφαιρώσε τὴν χεῖρα.

«Ἡ ἐσύ δὲν ἔχεις!»

«Οχι! εἴπεν ἡ γηραιά κόμησσα μετ' ἀξιοπρεπειας.

«Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον διώχνουν τὰ ζῶα, δχι μίαν ἀδελφήν, ἡ ὅποια πιθανὸν νὰ ἔσφαλε, ἀλλὰ είμπορει νὰ ἔργησῃ συγγνώμην. Αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος! Πῶς είμπορειτε νὰ μαλλάνετε ἔτοι; Ἐσύ εἰσαι ἡ ἥσυχη, ἡ φρόνιμη Κλεμεντίνα Ιουλία; Καὶ σύ εἰσαι ἡ καλέκαρδη Μερτσέδες, ἡ ὅποια κλαίει δταν ιδη ἀνθρωπον, νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην; Κλεμεντίνα Ιουλία, ἐννοῶ τὴν θέσιν σου! Ἡ καρδία σου ἐπληγώθη, δηνοῦς σου ἐσκοτίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸ δυστύχημα, αὶ ἐλπίδες σου ἔχανησαν — Ἄλλ' ὅπως δημποτε, ἡ θλῖψις καὶ ἡ δυστυχία δὲν πρέπει νὰ σε παρασύρῃ τόσον, ωστε διὰ μίαν ἀθωνίαν ἀστειότητα νὰ λησμονῆς τὸ ἀδελφικόν σου καθήκον. Καὶ σύ,

«Ἐδουάρδος Ἀὔδ», καὶ ἐλεγεν ἐν συντομίᾳ δη ὁ εὐγενῆς φίλος καὶ εὐεργέτης τοῦ γράφοντος, ὁ Δρ. Τζέκυλ, τοῦ ὅποιου τὴν μακροδυμίαν, τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν γενναιοφροσύνην αὐτὸς (ὁ Ἀὔδ) τοσοῦτον ἐπονειδίστως κατεχράσθη, δὲν πρέπει καθόλου νὰ φοβήται καὶ ν' ἀνησυχῇ, διότι αὐτὸς (ὁ Ἀὔδ) εἶνε ἀσφαλέστατος ἀπὸ πάσης διώξεως καὶ δὲν θ' ἀκουσθῇ πλέον οὔτε θὰ δοφθῇ ποτέ, ὑπὸ οὐδενός. — (Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ερμάρρον Χάϊβερ.

(Συνέχεια.)

Μερτσέδες, δὲν είμπορεις νὰ μετριάσῃς τὴν ὄργην σου, εἰς τοιαύτας μάλιστα περιστάσεις; Σᾶς παρακαλῶ, παιδιά μου, συνφιλιωθῆτε! Ζητησεις συγγνώμην, Μερτσέδες! Καὶ σύ, Κλεμεντίνα Ιουλία, δῶσε της τὸ χέρι σου!»

«Ἡ Μερτσέδες ἡτο πεισμένη ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ἔκλαιεν, ως μικρὸν παιδίον. Εἰς ταῦτα προσετέθη καὶ δυνατός, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐρεθίσμοι προκληθεὶς βῆξ, στοις πάντοτε ἐνέβαλλε τὴν γηραιάν κομψασαν εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν.

«Ἡ Κλεμεντίνα Ιουλία δημαρχός μαρμάρινον ἄγαλμα, ἀπεστραμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλήν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς της. Τισσ ἥσυντος μεταριζέιν αὐτὴν τὴν κεφαλήν της καρδιὴν ἀπὸ τοῦ πατέρος του τοῦ Λάρμην τοῦ Καΐου, διὰ μέσου τῶν χλοερῶν κλάδων, διὰ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν ἔβυθοντη εἰς τὰς αἰωνίας ἀνάπτωσιν.

Πολυάριθμον ἡτο τὸ πλῆθος τῶν συμπενθόντων ἀνδρῶν οίτινες ήσαντο περὶ τὸν τάφον, καὶ φρικίστις παγερά κατέλαβε τὴν καρδίαν τοῦ Καΐου, διε τούσε τὸν κρότον τῶν ἐπὶ τοῦ πατρός του πιπτόντων χωμάτων. Τὴν στιγμὴν τούτην ὁ Καίου θά δύνσιζε τὰ πάντα, ἀν ἥσυντο αὐτῷ μίαν φορὰν νὰ ἐνατείσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ἑκείνου, εἰς τὸν ὄποιον ὀφειλε τὴν ὑπαρξίαν του καὶ στοις τὸν είχεν ἀγαπήση μὲ δλην τὴν τρυφερότητα, δησης ἡτο ἐπιδεικτὴν καρδιὰ του.

Περιδεώς ἥρχισεν ὁ Καίου νὰ ἔξετάξῃ ἐν ἑαυτῷ ἀν προσέφερεν εἰς τὸν πατέρα του πᾶν διὰ οντος ἀδικιοῦντο ν' ἀπαιτήσῃ, καὶ ἔζητε παρὰ τῆς καρδίας του τὸν ἀληθῆ ἀπάντησιν. Ναι, τῷ προσέφερε πᾶν διὰ ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ἐν τῇ καρδιᾷ του, οὗτε περισσότερον τοῦ διαρρήστηρον. Θυσιάσας τὸν πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ιουλίαν ἔφωτα του, ἔδειξε πάσσον τὴν πρὸς τὸν πατέρα όφειλομένην υποταγήν καὶ νικήτην στοργήν.

Ἄφοις ἀπῆλθον πάντες, δοσοὶ ἥστελησαν νὰ προσφέρωσι τὴν τελευταίαν τιμὴν εἰς τὸν πατέρα του, ἐκάδησεν ὁ Καίου εἰς τινὰ δέσιν πληγῶν τὸν τάφον, καὶ δάκρυα ἀνέβλουσαν ἐκ τῶν ὄμράτων αὐτὸν. «Κλεμεντίνα Ιουλία! ἐψιθύρισε βεβούσιμένος ἐν ταῖς πράταις ἀναμνήσεις, καὶ πάλιν «Κλεμεντίνα Ιουλία» ἐπρόφεραν τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ἄλλης τινὸς εἰκόνος, ἐξ ἀπωτέρου παρελθόντος.

Διακαής πόθος κατέλαβε τὴν ψυχήν του πρὸς τὴν τρυφεράν χεῖρα καὶ τὸν ωραίον ὄφθαλμον τῆς γυναικός, ἣν ἀφήρασεν ἀπ' αὐτοῦ δὲν δάκρυος, καὶ ἀκαταγώνιστος ἐπιδημία ἐκυρίευσεν αὐτόν, νὰ ἀνακτήσῃ ἔκεινο τὸ ὄποιον ἀπώλεσε διὰ πάντος.

Καὶ πάλιν ἐνένο παρεδόθη εἰς τὰς πρόσφατους ἀναμνήσεις καὶ ἥρχισε νὰ ἀναθεωρῇ τὰς κρίσεις ἃς εἶχε σχηματίσην περὶ τῆς Κλεμεντίνας Ιουλίας. Τώρα ἥρχισε νὰ σταθμίζῃ ἀκριβέστερον τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀλεπτρώματας της, καὶ εἴρισκεν διὰ ἡ νέα αὐτὴ ἐπὶ τέλους δὲν ἡτο ἀξιομεπτος. Ἄν καὶ ἡτο φύσις ὑπερήφανος καὶ σοφαρά, ἡ αὐτητορήτης αὐτῆς δημαρχός δὲν ἡτο ἀνευ ἀγαθότητος καὶ αἱ πράξεις αὐτῆς ἐφαινούντο ἔχουσαι ως ἀλεπτήρια οὐχὶ ιδιοτροπίας ἀλλὰ ὀρισμένας ἡδικάς ἀρχάς.

«Ἡ διὰ τῆς ωρίμου ἥλικίας ἐπαυξηθεῖσα συμμετρία τῆς καλλονῆς